

вече изкласили и се готвѣли да зръятъ. Грабвали сърпове и коси и се залавяли за работа: Юлий почвалъ да коси ливадитѣ, Августъ — да жъне нивитѣ, а Септемврий да бере ранозръйнитѣ овошки. И така тримата натрупвали въ къщата на майка си цѣли купове съ сѣно, напълвали хамбаритѣ съ жито, ечмикъ и овесъ, а на тавана нареждали узрълитѣ плодове за презъ зимата.

Свършвали си работата тримата братя и се прибирали вкъщи. И веднага следъ тѣхъ, изъ полето излизали последнитѣ синове на Годината: Октомврий, Ноемврий и Декемврий. Октомврий и Ноемврий почвали да бератъ узрълитѣ и жълти като злато царевици и да ги каратъ дома. Следъ това отивали въ лозята и гледали, какъ главинитѣ сж се скършили отъ тежки, сочни и сладки гроздове. Докарвали отъ село жлепове и почвали гроздоберъ — и къмъ село тръгвали кеврани коли, пълни съ грозде, което насипвали въ голѣми возилници, за да стане на вино.

Презъ това време Декемврий, най-младиятъ братъ, че и най-първиятъ, впрѣгалъ ралото и самъ — понѣкога му помагалъ и Ноемврий — тръгвалъ изъ пожънатитѣ нивя и кукурузища и почвалъ да оре и сѣе златна пшеница. Посѣе я, зарине я съ прѣстъ, а следъ десетина дни я покрие съ дебела и топ-

ла черга отъ снѣгъ, за да не измръзне презъ зимата.

Така работѣли всички и си живѣли сговорно и мирно като братя. Всѣки си знаелъ работата и не искалъ другъ да върши това, което само него чакало.

Сестра имъ Марта расла и порасла, та станала мома за чудо и приказъ: хубава и ненагледна.

Пращали много годечари да я искатъ, но тя никого не харесвала: този билъ много младъ, онзи пъкъ много старъ. Този хубавъ, но беденъ, а онзи — богатъ, но грозенъ.

Най-после се явилъ единъ момъкъ, дошелъ презъ деветъ села отъ десето, и поискалъ Марта за жена.

— Добре, да му я дадемъ, — казали братята, — но много отдалече е дошелъ. Какъ ще можемъ да ходимъ на гости на сестра си, да я навестимъ, да видимъ какъ е, що е?

— Искамъ този момъкъ, или другъ никой! — викала Марта. — Какво отъ това, че е далече? Защо ми е да ми идвате? Не ви ли стига толкова години, че съмъ все между васъ? Искамъ него, и толкова!

Видѣли се въ чудо братята и майката. Правили, стрували и най-после се съгласили — дѣли Марта за другоселеца. Направили годечъж, сватба, качили булката на колата, и сватбаритѣ заминали за далечното село — презъ деветъ села, та въ десето.